ГРУДЕНЬ

1986

№24

ПЕРЕЦ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Наш директор уже перебудувався: одна у нього маска для підлеглих, а друга — для начальства!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Оце моя перепустка!

Телеграфне Агентство Перця

ШКОЛА ДЛЯ ДІДА МОРОЗА

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). В ході підготовки до новорічних свят недавно збудовану Білолуцьку середню школу Новопсковського району відвідав Дід Мороз. Оглядом він залишився задоволений.

— Ми в ній із Снігуронькою, мабуть, і перезимуємо,— сказав він. — Умови для нас тут ідеальні: температура близька до нуля, у кімнатах гуляють протяги, отож постійно дихатимемо свіжим повітрям.

Дід Мороз висловив щиру подяку за виявлену турботу начальнику міжколгоспної пересувної механізованої колони № 22 О. В. Полтавському, начальнику пересувної механізованої колони № 4 В. В. Матвєєву та начальнику міжрайонного газового управління Ф. Т. Пономарьову,— чиїми стараннями створено такі умови.

ПРОБЛЕМУ РОЗВ'ЯЗАНО

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Успішно розв'язав проблему березових віників для сільської лазні голова колгоспу «Шлях Леніна» Народицького району О. Д. Підручний. Щоправда, самої лазні ще немає, хоч почали будувати її одинадцять років тому. Зате посаджені тут особисто Олександром Дмитровичем берези за цей час виросли на славу.

Здоровенькі БУЛИ!

Відкритий лист директору Київського заводу гумових і латексних виробів тов. СТАРОДУБУ А. І., директору Копиченського виробничого об'єднання гумових іграшок, що на Тернопільщині, тов. ДЖУСУ Є. М., директору Донецької фабрики іграшок тов. ПОПОВУ В. П. та багатьом іншим товаришам, які колись були маленькими.

Вельмишановні Андрію Івановичу, Євгене Миколайовичу та Віталію Петровичу!

Ви, звичайно, уже придбали новорічні подарунки і з нетерпінням чекаєте того дня, коли замерехтить святковими вогнями красуня-ялинка, годинник урочисто проб'є дванадцять і на порозі загупотить, обтрушуючи сніг, Дід Мороз! Якщо так, то щиро заздрю вам і бажаю, щоб вам щастило так і в наступному році.

Я й сам у ці передсвяткові дні відклав убік ручку і, дістявши з шухляди кольорові фломастери, засів підписувати листівки своїм друзям, активним авторам журналу. І знаєте, ще раз переконався, що складати привітання набагато приємніше, ніж писати фейлетони. Я вже зовсім настроївся на ліричний лад, коли до мене підійшло Перченятко:

— Тату, а ви мені подарунок придбали!

— Подарунки, Перченятко, приносить Дід Мороз,— схитрував я, оскільки й справді забув про подарунок для сина.

— А хто їх Дідові у торбинку кладе! — усміхнулося здогадливе Перченятко.

«Що не кажіть, а діти ростуть»,— почухав я потилицю, розмірковуючи, що ж відповісти нащадкові.

— А давайте виберемо подарунок разом! — виручив мене синок.

Через годину ми вже ходили просторим залом київського магазину іграшок «Казка». І ось тут, шановні товариші, стався конфуз: виявилося, що вибрати подарунок не так-то й легко.

— Якщо хочеш грати, як футболісти київського «Динамо»,— звернувся я до Перченятка,— то давай купимо м'яч.

— Так вони ж тільки сині. А у мене вже три м'ячі такого кольору.

— Бо Копиченське виробниче об'єднання гумових іграшок, здається, інших фарб не визнає,— пояснила нам продавщиця.

Походили ми ще трохи і вирішили купити гумового надувного крокодила, якого виготовили на Київському заводі гумових і латексних виробів.

Стали його надувати, а він відразу зашипів.

— Може, це гусачок! — здивувалося Перченятко.

— Та ніби на крокодила схоже,— заперечив я.

— А чому ж він шипить!

— Бо розклеївся. Чуєш, як повітря виходить...

— А це що! — довго розглядало Перченятко мішечок, набитий ватою, коли ми підійшли до вітрини виробів Донецької фабрики іграшок.

— Дельфінчик. Тут же написано,— прочитав я. — А оце собачка «Барбос». Тільки не бери до рук, бо дуже важкий...

— Ну, а це велосипед,— здогадалося Перченятко, побачивши виріб львівських моторобудівників. — Ось тут ще й написано «Зайка — люкс». Беремо!

— Залишилися тільки браковані,— попередили нас продавці.

— Так на ньому ж Знак якості!! — не міг повірити я.

— Знак є, а якості немає...

Збиралися ми купити щось із виробів Київської картонажної фабрики, але коли побачили, що вони давно припали порохнею, то відразу й бажання відпало...

— І так усі,— зітхнула продавщиця. — Візьмуть у руки, подивляться, подивляться і повертають. Ніби й іграшки потрібні, а чогось там не вистачає...

Одне слово, я вже зовсім опустив руки. Але тут знову виручило Перченятко:

— А ви мені колись ковзани обіцяли купити...

— Й справді,— зрадів я, і ми помчали до магазину «Спорттовари». На щастя, ковзани там були, хоча, кажуть, що це теж дефіцит.

А наступного дня я зайшов до директора магазину іграшок «Казка» Т. С. Щербини:

— Може, моє Перченятко вередливе! Чи, може, ми зайшли до магазину у непідходящий момент, коли вибір іграшок обмежений! — поцікавився я.

— І Перченятко не вередливе, і день звичайнісінький. А от з іграшками не пощастило ні вам, ні нам,— сумно відповіла Тетяна Серафимівна. — Давно минули ті часи, коли до торбинки можна було пришити два гудзики замість очей і стверджувати, що це ведмедик. На кожній фабриці ніби й художники є, кожну іграшку і обговорюють, і вивчають, і затверджують на художній раді. А прийдеш у магазин — і ніяково перед дітьми стає. Та у будь-якому гуртку «Умілі руки», буває, кращі іграшки виготовляють, ніж на фабриці. І якби художники й автори-конструктори частіше заходили в магазини, де продають їхні іграшки, організовували зустрічі-обговорення у дитячих дошкільних і шкільних закладах, а можливо, і просто радилися з самими дітьми, отоді б не залежувалися на наших прилавках іграшки й Київського заводу гумових і пінолатексних виробів, і Копиченського виробничого об'єднання гумових іграшок, і Донецької фабрики іграшок, і донецького заводу «Металіст», і харківського виробничого об'єднання «Салют», і Красилівського заводу металовиробів, і ще багатьох інших. А якщо врахувати, що електромеханічних і радіокерованих іграшок у нас у республіці майже не випускають, то стане ясно, що ця продукція для дітей не відповідає вимогам сьогоднішнього дня.

Тому, шановні товариші, вітаючи вас із святом, я сподіваюся, що перед наступним Новим роком проблеми з подарунками для Перченятка у мене не буде.

Прийміть найщиріші вітання
від Перця-татка
і Перченятка.

ПИТАННЯ — РУБА!

Голова тріщить. І розривається. Мізки висихають. П е р е б у д о в а. Всі кажуть: «Треба!» Ніхто не каже — як? По-старому не можна. По-новому не вміємо.

Колись було просто. Спустили циркуляр — і ти перебудувався. Згідно з таким-то параграфом. Згідно з таким-то пунктом. Недотягнув — підштовхнули. Перетягнув — зупинили.

Тепер кажуть:

— Вам карти в руки...

А навіщо мені ті карти? Я ніколи їх у руках не тримав. Я знав, що туз вгорі, а шістка — внизу. Слухайся туза і крий шістку. До речі, ні туза, ні шістки я в очі і не бачив. Від туза — інструкція. До шістки — наказ. Інструкції приймала Зюня, накази готував Федя. А підписував Шпунтик. Мій заступник. Прізвище під наказом стояло моє. Він тільки рисочку доставляв. Виходило, ніби я є. І ніби мене нема.

Тепер ініціатива знизу.

Телефоную своєму безпосередньому. Питаю делікатно:

— Яка ініціатива потрібна?

— Думайте! Маєте голову...

Крім голови, я маю ще й шию. Не хочу, щоб її милили.

Та й практика. Спочатку спитай, що треба. А тоді вже думай. І обов'язково узгодь. Узгодив — відповідальність трохи перекинув на чиюсь спину. Або й зовсім зі своєї зіпхнув...

Викликаю низи:

— Що з ініціативою?

— Якою?

— Усякою. Маєте голови, думайте...

— Так воно ж незвично,— чухає потилицю один. — Розучилися. Завжди за ініціативу били... А тепер б'ють, що її нема... Може буде якась інструкція...

Інструкція! Маючи інструкцію, і дурень зможе бути розумним. І грішний — праведним... Господи уявний! Пережитку всемогутній! Та невже ж це більше не буде інструкцій, положень, циркулярів, правил, вказівок, узгоджень? Як же тоді працювати? Як керувати?.. За отим, здається, непомітним папірцем почуваєшся, як за китайською стіною.

Хтось до тебе з претензією:

— У вас совість є?

А ти йому під ніс положення.

Хтось тобі наступає на горло:

— Знайдіть можливості...

А ти йому під ніс правила. Мовляв, не маю права порушувати.

Хтось тобі б'є на людяність, а ти його збиваєш з ніг вказівками зверху...

І пливеш далі своїм службовим руслом. Спокійно. Впевнено. Між двома надійними берегами. Високим, крутим. І низеньким, пологим. Високий час від часу лизнеш. На низенький вихлюпнешся. Сонечко гріє. Пташка цвірінькає. Верба схилилася. Русалка плюхнулася. І тобі на душі мило. На серці солодко. Голова у тебе спокійна і легка. Думати не треба... Бо ти обставлений, як частоколом, інструкціями, циркулярами, правилами. Ти за ними почуваєшся, як за протитанковими надовбами...

А як, бува, на цьому тихоплинні вже щось у голові й зажевріє — узгодив з безпосереднім. Той — із своїм безпосереднім. А той ще зі своїм. І ти знову, як стовп, підпертий звідусіль. Ні вітру не боїшся, ні бурі...

Тепер кажуть: «Маєте голови, думайте...»

Придумати щось то ще можна. Але хто буде відповідати?

Євген ДУДАР.

ГУМОРЕСКА

Новорічне свято я люблю!

Прикрашена пухнаста ялинка, м'який аромат глиці. Посеред кімнати — святковий стіл із жаринами запалених свічок. І всі навколо тебе урочисті, помолоділі.

Але мова не про це. А про те, що з кожним Новим роком тобі хочеться зажити по-новому. Неповторно!

Отож і на цей Новий рік я покладаю неабиякі надії: хай будь-що, а житиму по-новому. З першого ж дня. А то опустився вже — далі нікуди. Ні фіззарядки не роблю, ні крижаного душу не приймаю. Вже не пригадую, коли останній раз на стадіоні бігав. А харчуюсь як? Ніякого режиму...

Отже, годі! Тепер попереду — чіткий розпорядок, підйом, гімнастика з повним комплексом вправ, ранковий туалет. За ним — легкий сніданок. І — на роботу. Вчасно, без запізнень. А то вічно лежиш у ліжку до останньої секунди, а потім, як хорт — язик набік, і давай тротуарами таксі обганяти. Скільки перед начальством за ті свої запізнення очима кліпати доводилося. Аж перед собою гидко. Ні, треба цьому покласти край!..

Та й на роботі досить теревені Павсанчика вислуховувати. Збере побіля нашого конторського фікуса юрму й алялякає про свої африканські враження. Ще коли він з групою туристів із нашого главку на той континент їздив! Так я про ту лівійську пустелю наслухався, що пісок, здається, в самого на зубах скрипить.

А нашим відділівським тільки дай щось послухати. Розвісять вуха, немов слони африканські, і — дня немає.

Коротше, треба цей лекторій припинити. Принаймні, хай без мене обходиться.

І взагалі: якщо починати жити по-новому, то вже в усьому. Як на роботі, так і вдома. А то аж соромно! Треба й дружині щось по господарству допомогти. У магазин чи на базар сходити. Картоплі чи моркви принести. Вона ж бо все сама та й сама. Наче вдова. Хіба то легко! Сам бачу. Як-не-як, двоє шибеників у сім'ї росте. Хлопці бідові, спритні. Як пігмеї. Тьху ти, і дався ж мені той Павсанчик зі своїми спогадами! Треба таки з цим кінчати.

Так от і кажу: відповідну увагу синам приділятиму, уроки щовечора перевірятиму. Подеколи й у школу зайти треба. До класного керівника. Аякже! Поцікавитись, як там мої Андрій з Генкою вчаться. Чи не палять, бува. Підозра є — щось сигарети з моєї шухляди пропадають. Та й собі — раз по-новому жити вирішив — треба з курівом кінчати. Остаточно!

Словом, як бачите, Новий рік для мене особисто в усіх відношеннях — свято оновлююче. Чекаю його завжди з нетерпінням.

От тільки не знаю: чи оце сьогодні ту гімнастику починати, чи вже на завтра перенести. Бо так уже, знаєте, мило біля ялинки посиділи та поспівали. А як тверезо поміркувати, то куди поспішати? Новий рік — це ж не тільки перше січня. Ще он цілих триста шістдесят чотири дні попереду. Так що встигну те нове життя своє почати. Ну, а якщо не в цьому році, то вже в наступному — неодмінно!

Юрій ІЩЕНКО.

Мал. М. КАПУСТИ

— Тримай, браток, лінію революції!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

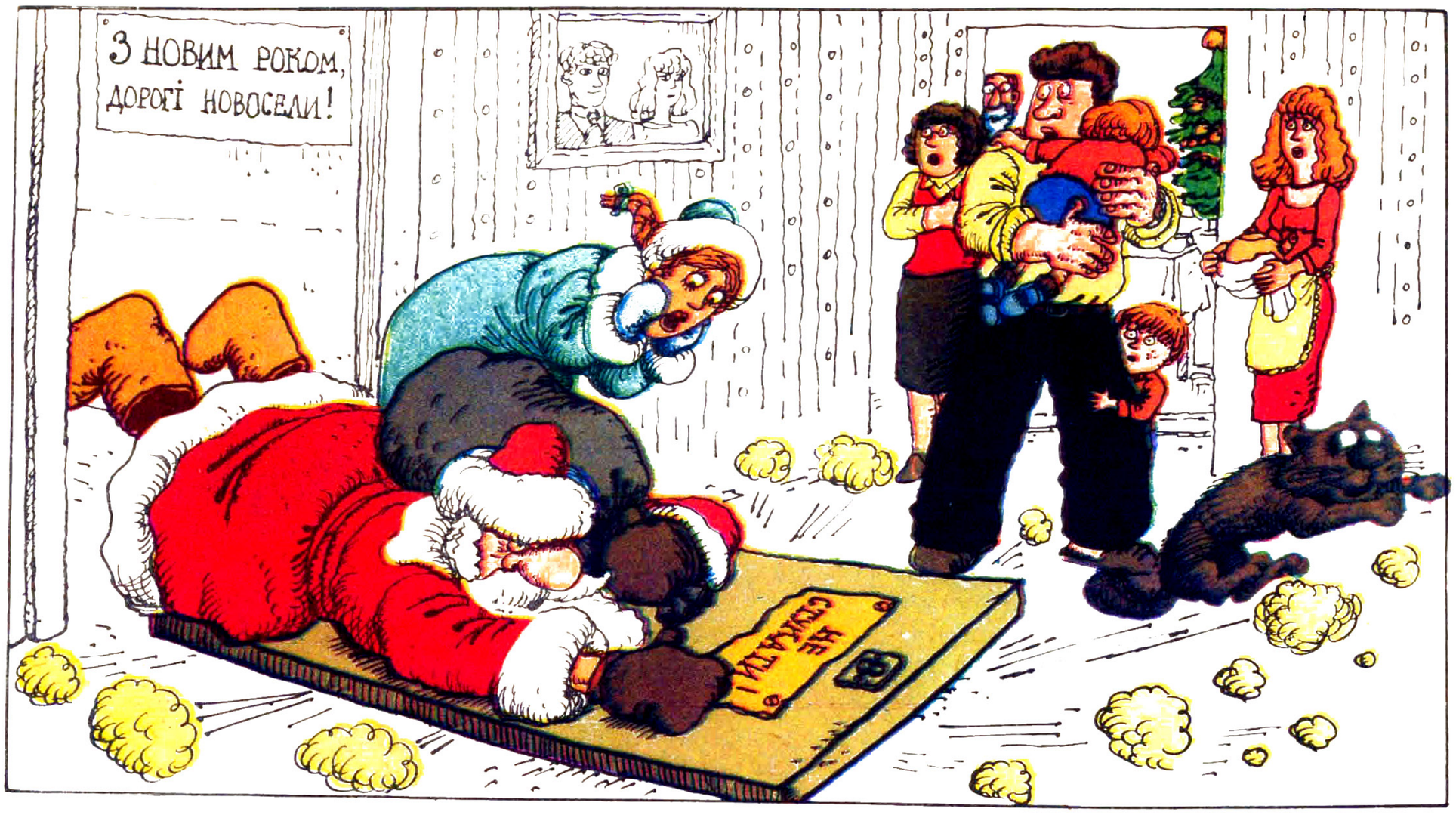

— Ми ж просили вас не стукати у двері!..

ЯК ПРИБОРКАТИ ЛЕВА

З левами боротися важко. Мало того, що він цар звірів, то ще й ікла які має! А пазурі! Про пащеку вже годі й говорити. Та в таку пащеку не те що рядовий смертний влізе, а й керівна особа разом з портфелем вміститься. Бо — лев!

А от у Харкові декому таки майже вдалося з ходу приборкати цього лютого ссавця родини котячих. І не нявкнув. Спробував обізватися, правда, разочок, але...

Але по порядку.

Якось у цьому місті вирішили прикрасити центральну його частину ще однією монументальною спорудою зі скла та бетону, на ймення — громадсько-торговельний центр. Спеціалісти інституту «Харківпроект» належними темпами розробили відповідну документацію та «прив'язали» отой самий центр до центру. На папері він досить таки оригінально пристроївся на самому початку вулиці Пушкінської. Якраз навпроти знаменитої бібліотеки ім. Короленка, збудованої за проектом славнозвісного академіка О. М. Бекетова. Поєднавши у такий спосіб духовне з матеріальним, проектанти полегшено зітхнули і побігли до бухгалтерії по аванс.

Очевидячки, після таких архітектурних коректив у забудові міста слід було чекати якщо не овацій, то, принаймні, гучних оплесків на адресу як градоначальників, так і творців «застиглої музики». Тим більше, що за паперами невдовзі почались і конкретні діла.

На початку 1986 року енергійні будівельники заходилися втілювати ідею зодчих у життя. Тобто, розчищати місце для новітньої монументальної споруди. Саме з цією метою на розі вулиць Пушкінської та Короленка загурчали могутні бульдозери. Шарахнули по старих будиночках раз, потім другий. Аж курява до неба піднялася.

Саме цієї миті й не стримався лев.

— Що ви робите? Адже це пам'ятник архітектури!

Та гаркнув так голосно, що почув його не саме з мене починався славний град Харків? Чи не дива! Адже чомусь самі архітектори на чолі з керівником Головного архітектурно-планувального управління Владленом Трохимовичем Семеновим та його правою рукою Юрієм Михайловичем Шкодовським отак сміливо йдуть на мене в наступ? Невже їм не відомо, що це є «рідкісний для Харкова приклад вирішення міського будинку в архітектурних формах російського класицизму»? Саме так зазначається в багатьох довідниках. Та ще й не просто класицизму, а раннього класицизму кінця XVIII сторіччя!

у своєму кабінеті навіть заступник голови міськвиконкому Борис Костянтинович Зеленський, якому примхлива доля разом з міськрадою доручила контролювати все, що відбуватиметься навколо згаданого будівництва.

Якщо говорити відверто, то лев той був не зовсім і лев. Лише сама левина пика. Та й та з гіпсу. Вона вже не знати скільки сторіч дивилася на світ божий з фасаду будинку № 6 по вул. Пушкінській. Оскільки ж черговий удар був націлений саме на цей будинок, то лев і не стерпів. Тим більше, що мав певну рацію.

Адже ще у 1963 році постановою Ради Міністрів УРСР будинок № 6 віднесено до архітектурних пам'ятників. Під № 699 сама двоповерхова споруда, а разом з нею і ліпна маска лева, канелюровані пілястри з гірляндами та інші архітектурні прикраси перебувають під охороною держави. Тож не дивно, що реакція гіпсового звіра була не вельми миролюбною. Охороняли, мовляв, охороняли, і раптом отак безсовісно — по гриві... Прикро, товариші!

І чим ближче підступала могутня техніка до будинку № 6, тим сумніші думки полонили левову голову. А коли уже в різні боки полетіла цегла XVIII сторіччя, і її по копійці за штуку почали продавати усім бажаючим харківським забудовникам, лев не на жарт замислився: а раптом я не така вже й архітектурна цінність? Ну й що з того, що ледь

Але на черговий удар сучасної техніки звір відреагував лише жалібним скавулінням. Лев — капітулював. Лише втомлено дивився на міськвиконкомівські вікна (вони майже навпроти), за одним із яких сидів сам товариш Зеленський Б. К.

— Я — старовинний... — сумно пронявчав наостанок.

Йому було і невтямки, що харківські градоначальники разом із зодчими спочатку намилилися, а лише потім згадали про штани, які перед купанням знімати треба. Тобто, почали руйнувати, а тепер по всіх усюдах кинулися шукати на те руйнування дозволу. Бо лише в компетенції Ради Міністрів республіки вирішувати такі питання. Тим більше, що отих левів на всенький Харків з горем пополам і півсотні не набереться.

Про це свого часу було забуто. А вже відступати... Куди ж тепер відступати, коли угехкано кілька сот тисяч карбованців на проект і на розчищення місця — себто, на оту саму руйнацію?!

От вам і лев. Як бачите, іноді не так уже й важко його приборкати. Особливо коли не дуже задумуватись над такими матеріями, як естетика, любов до історії та іншим дріб'язком.

І. ЛАГОЗА.

м. Харків.

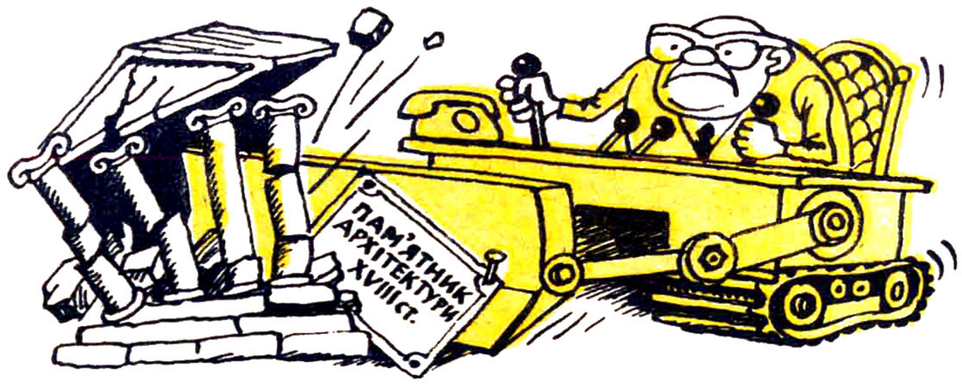

ЗУПИНИВ

ЖАРТ

На узбіччі пасажир
Щулиться од вітру,
Піднімає раз у раз
Догори півлітру.

Хуртовина в груди б'є,
Засліплює очі,
А машину, бач, ніхто
Зупинить не хоче.

Щось нікому не кортить
Промочить горлянку...
Все ж таки один шофер
Клюнув на приманку.

Пасажира взяв на борт,
А півлітру — в жменю,
З обережністю її
Всунув у кишеню.

Поталанило ж йому
Перед Новим роком...
А між нами, пляшка та —
З виноградним соком.

Лев ФРІДМАН.

м. Вінниця.

● ● ● ● ● ●

РЯБКОВА КОНСПІРАЦІЯ

На пустирі тинявся Бобик —
Шукав поживного шматка —
І в бур'янах перед собою
Уздрів сусідського Рябка.
Повзком, як злодій, той скрадався,
В зубах затиснувши маслак.
Кмітливий Бобик здогадався:
«Тут щось нечисто... щось не так!»
А що цікаву мав натуру,
Побіг слідом — і остовпів:
У вибалку, мов кучугура,
Біліла купа маслаків.
— Ого! — подав, нарешті, голос.—
Готуєш харч на чорний день?
— Тс-с! — озирнувсь Рябко довкола.—
Дивись, про це — анітелень!
Бо прожене мене хазяїн,
Як у тій казці дід козу.
Я лиш тому кістки ховаю,
Що постарів і не вгризу...
Не про собак я, зрозуміло,
А про знайомих вам невдах,
Які чіпляються за діло,
Що їм давно не по зубах!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

День як день...

ГУМОРЕСКА

День, як усі. Не Новий рік, не перше квітня і не мій день народження. Сонце зійшло за розкладом, мухи слонами не стали, вічний двигун не винайдено, інопланетяни не прилетіли...

Отже, день... Коли я вранці вийшла з дому, на мене не витрусили доріжку, у дворі не довелося стрибати через канави, на вулиці переді мною вибачився перехожий, якого я випадково штовхнула, тролейбус прийшов порожненький, мені поступився місцем сімнадцятирічний юнак, а водій побажав усім щасливого робочого дня.

Моя установа прикрашена гаслом «Ви прийшли у свій другий дім». Вахтер ввічливо провів до гардеробу, ліфт не застряв між другим і третім поверхами. Співробітниці не збліднули, побачивши мою нову сукню, прибиральниця паперів зі столу не змела, а заввідділом одразу мене впізнав і поцікавився здоров'ям.

Та нічого, що день звичайнісінький. Зате зранку я встигла приготувати сніданок, зробити зачіску і поцілувати чоловіка. Уточнюю — свого. А після роботи написала критичну замітку до стінгазети про діяльність адміністрації...

...День як день. Число — двадцяте, місяць — вересень, рік —... А який рік?.. Рік який?

Олександр ШЕЛЕПАЛО.

м. Хмельницький.

Вітаємо ювіляра!

Письменника,
лауреата Республіканської премії
імені Ярослава Галана
Миколу ІЩЕНКА з його 60-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

НОВОРІЧНЕ КОНФЕТТІ

● *Передноворічний прогноз ясної погоди був дуже туманним.*

● *Карнавальних масок у продажу не було, була лише маска ввічливості у продавців.*

● *Якби жінок прикрашали, як ялинки, ціни б їм не було.*

● *У кінці року полем діяльності будівельників виявився ліс незакінчених об'єктів.*

● *План виробництва синтетичних ялинок прикрашали штучні показники.*

● *Дволикому карнавальна маска не потрібна.*

Олег СЕЙН.

ХРОНІКА НОВИН

ВИРОБНИЧИЙ ФЕНОМЕН

Цікаве явище спостерігали нещодавно працівники охорони біля прохідної м'ясокомбінату № 4. На голові робітника В. Гринця загорілася шапка. Вогонь зник, як тільки потерпілий випустив з рук сумку.

ОГОЛОШЕННЯ

Даю уроки на все життя.

Зелений Змій.

О. ЧЕРНИШЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

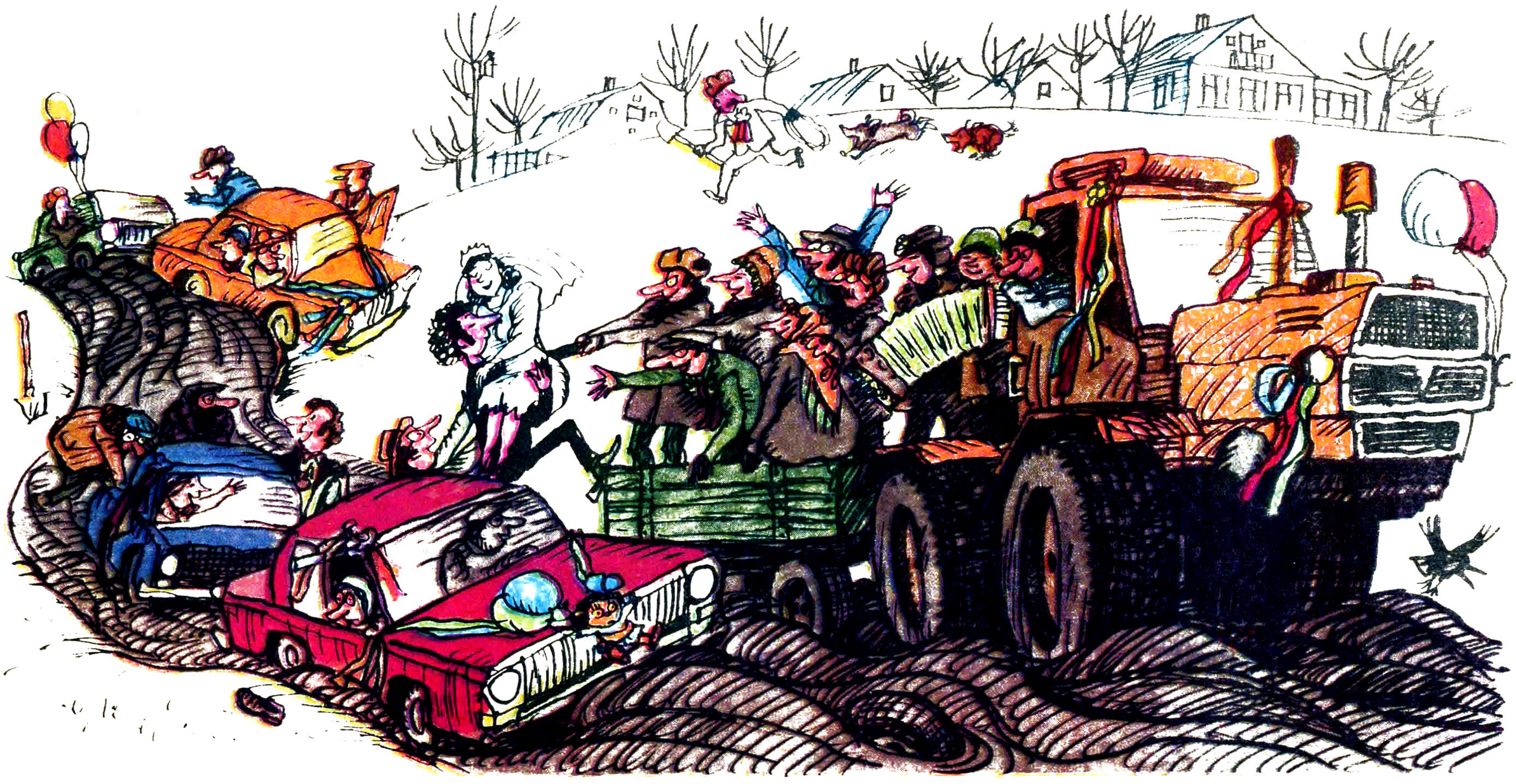

— Добре, що у жениха друзі — механізатори! А то б дідька лисого по такій дорозі добрались до загсу!..

Авторитет і авто...

— Господаря видно по подвір'ю, а начальника по виїзду,— розважливо мовив один із заступників директора Малинської паперової фабрики своїм колегам, і ті його цілком правильно зрозуміли: кожен солідний начальник повинен мати персональне авто. Не стільки для прискореного пересування, як для зростання престижу. Тільки от що робити, коли заступників багато, а службових автомобілів лімітом передбачено всього два: для директора і головного інженера?..

— Якщо сідаєш у персональне службове авто, то, заносячи ногу в кабіну, зразу ж підносиш вгору і свій авторитет,— по-філософському підняв вказівний перст один із заступників.

— Особливо в очах підлеглих,— додав другий.

— А також родичів та знайомих,— глибокодумно доповнив третій. — Тільки, кажуть, не всім, навіть заступникам, дозволено мати службові машини. Існує ліміт, і переступати його заборонено.

— Ті, хто заборони вигадує,— далеко, а автомобілі — близько. У фабричному гаражі,— нагадав один з найсміливіших заступників.

— Але ж то — спецмашини,— засумнівався другий.

— А ми хіба не специ? — перебив перший.

— І то — правда,— погодилися всі. І, ніби по команді, розбіглися по спецмашинах. Заступник директора по капітальному будівництву І. Е. Комаровський капітально освоїв спецавтомобіль УАЗ-469, заступник директора по кадрах і побуту Л. Б. Корейба захопив ІЖ-2715, призначений для перевезення дрібних вантажів (хоч себе дрібним, ясна річ, ніколи не вважав).

І якщо припустити, що авторитет керівника залежить від розміру персонального автомобіля, то, уявіть собі, як мав тоді підстрибнути авторитет заступника директора фабрики у комерційних питаннях Е. Я. Базарського, котрому випав цілий мікроавтобус НІСА-522!

Престиж керівників, щоправда, обернувся фабриці чималою копійчиною. Витрати на утримання спецавтомобілів, що на них роз'їжджають специ, перевалили за 11 тисяч карбованців. Але хіба ж у грошах щастя? Особливо, коли гроші державні.

Неабиякого авторитету керівникові додає і його службовий кабінет. Якщо ви, скажімо, поставите в розкішному кабінеті електрокамін, то, зрозуміло, це вогнище затишку створює якийсь особливий мікроклімат і на своїх теплових хвилях підносить авторитет господаря кабінету. Отже, закупили для службових (звісно, не всіх — окремих) кабінетів тринадцять електрокамінів, а для регулювання мікроклімату — сім холодильників «Апшерон» та «Донбас», на що сипонули більше двох з половиною тисяч карбованців з виділених на соціально-культурні заходи.

Цілком логічно припустити, що отой особливий мікроклімат якимось чином впливає і на метаморфози з кадрами, які тут трапляються кожного року.

Згідно з авторитетним розпорядженням на фабриці потрібно було скоротити 25 штатних управлінських одиниць із річним фондом заробітної плати 31,6 тисячі карбованців.

— Ет, хіба це первина? — позіхнули кадровики. — Так було й торік, і позаторік. Одну одиницю скорочуємо, а другу — доточуємо. Так буде й ниньки.

Отак сказали і взялися за справи. Наказом по фабриці від 9 січня 1986 року скорочено посади інженера та 24 майстрів виробничих дільниць. І зразу ж після скорочення почалося доточування, згідно з яким до штату втиснуто 18 посад інженерів-технологів та ще й бригадира. Зрозуміло, що на всі ці інженерні посади розсадили скорочених майстрів, і вони виконують ту ж саму роботу, тільки вже під псевдонімами інженерів.

Кажуть, що директор фабрики Ю. М. Приходько не може нахвалитися такою кмітливістю своїх підлеглих. Навіть на засіданні Малинського районного комітету народного контролю із задоволенням пожертвував особистою місячною зарплатою, аби лишень заступити їх собою, зберегти отой дорогий їхнім серцям мікроклімат, який вони в добрій злагоді потихеньку створили для себе.

О. ШИПШИНА.

Житомирська область.

Адаптований павич.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як тільки директор радгоспу «Здобуток Жовтня» Коростишівського району на Житомирщині П. І. Першко переступив поріг свого кабінету, він тут же роздвоївся. Тіло його ніби директорувало — їздило у службовому «уазику», гримало на підлеглих, мало не щодня давало вказівки пустити під ніж бичка чи свиню начебто для харчування механізаторів, а думками він був далеко-предалеко. Точніше — у селі Музичі Києво-Святошинського району, де високими темпами Першко споруджував собі хату.

Ясна річ, що коли в керівника «чемоданний» настрій, то йому байдуже, що робиться у господарстві. А робилося казна-що. Так, у минулому році забили 145 телят і 15 свиней загальною вагою близько двадцяти тонн, а з них радгоспна їдальня одержала лише трохи більше третини. Куди поділася решта — невідомо. У такій же пропорції зникало м'ясо й цього року.

На прохання Перця фактом роздвоєння особи директора зацікавився Коростишівський районний комітет народного контролю. Наслідки перевірки розглянуло бюро райкому партії. Його рішенням П. І. Першка з роботи звільнено. На нього зроблено грошове нарахування. Звільнено також з посади секретаря парткому І. М. Короля. Матеріали про зловживання передано в районну прокуратуру.

Мал. О. КОХАНА

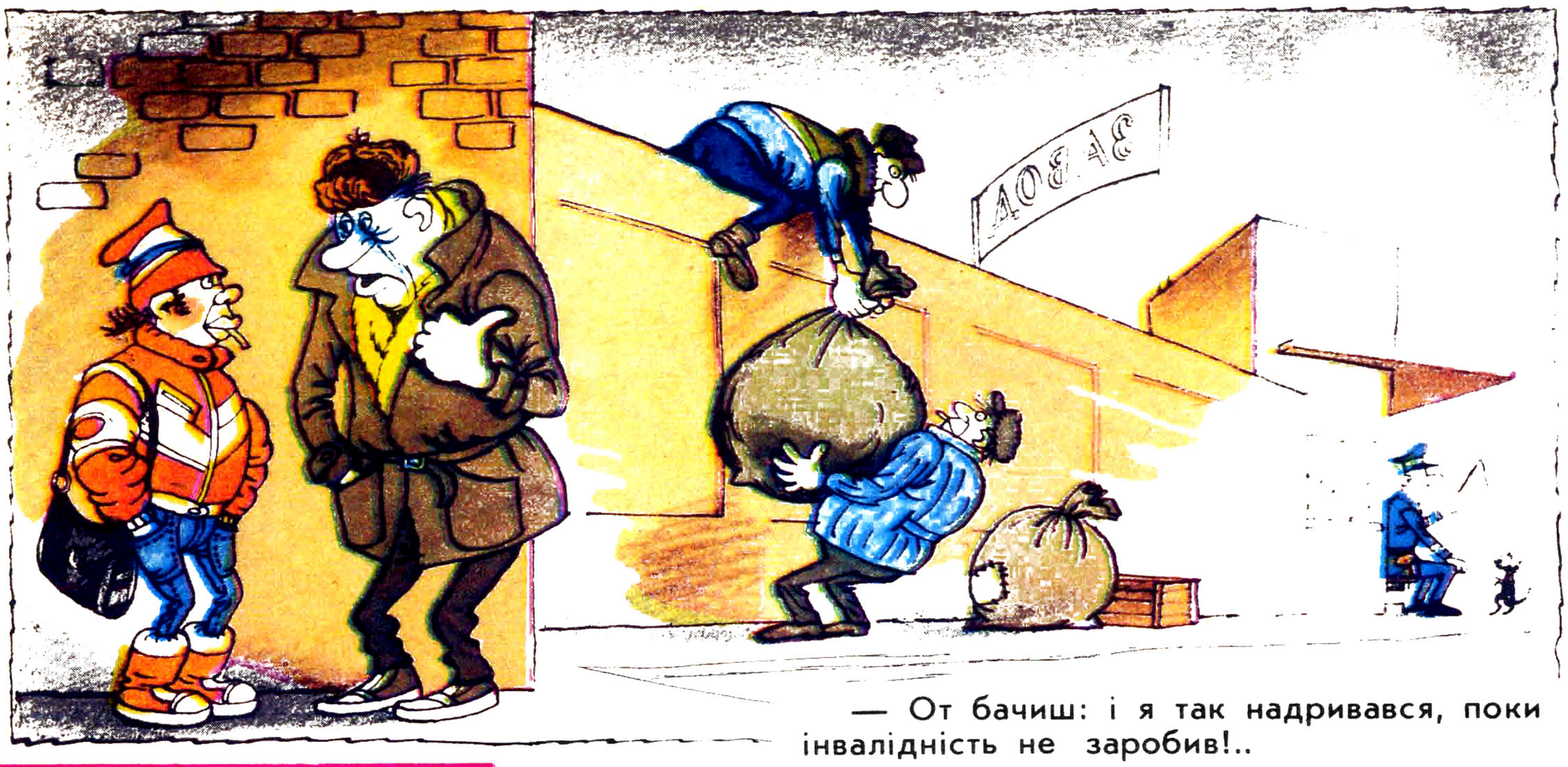

— От бачиш: і я так надривався, поки інвалідність не заробив!..

НОВОРІЧНА БАЛАЧКА

ЖАРТ

Де стоїть коло музею
Скіфська баба вікова,
Піднялася поруч з нею
Свіжа баба снігова.
Привітала баба бабу,
Запитала: — Як жили?..
Мали ті баби привабу,
Бо балачку завели.
Про смішне і про трагічне,
Про миттєве й пил сторіч...
Гомонять баби про вічне
В новорічну світлу ніч.
Сніг-сніжок навкруг літає,
Дід Мороз устав з таксі
І від серця їх вітає:
— З Новим роком, бабусі!

Григорій ГАРЧЕНКО.

Дали перцю!

Завідуюча Великолепетиською районною художньо-оформлювальною майстернею А. С. Єременко поділяла підлеглих їй художників на улюбленців і пасинків. Перших вона забезпечувала вигідними замовленнями, не зупиняючись навіть перед оформленням робіт на підставних осіб, а решту тримала на голодному творчому пайку. Такі методи керівництва, ясна річ, решті не сподобалися, і вона — та решта — поскаржилася Перцеві. А Перець попросив розібратися у цій справі Херсонський обком партії.

З обкому повідомили, що подібні факти мали місце. Єременко з посади звільнено. Великолепетиському райкому партії доручено розглянути питання про притягнення колишньої завідуючої майстернею до партійної відповідальності.

●

Уклавши в грудні минулого року угоду з Баришівським ремонтно-будівельним управлінням на облицювання цеглою будинку, жителька Березані Є. О. Лавриненко небезпідставно розраховувала, що варто настати весні, як разом із птахами з вирію прилетять і майстри з РБУ. Але не так сталося, як гадалося, бо начальник управління Е. М. Кишулько вважав, що угода його ні до чого не зобов'язує. Дочекавшись осені, але не дочекавшись майстрів, замовниця поскаржилася Перцеві.

У відповідь на запит Перця головний інженер Київського облпобутуправління Б. А. Яневич повідомив, що за невиконання своїх службових обов'язків Кишулька з посади звільнено.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Бути на вечорі Дідом Морозом я не хочу: не витримаю такого холоду.

КВИТКИ на ЯЛИНКУ

ГУМОРЕСКА

Батько прийшов з роботи, весело мугикаючи під ніс новорічну пісеньку.

— Ну, як справи, як настрій! — бадьоро спитав він у шестирічного сина, що сидів біля телевізора.

— Нічого,— відповів той, не відриваючи погляду від екрана.

— Нічого — це нічого. Але зараз ми тобі настрій підніміемо. Отже, так, Сергійку! Я тобі чотири квитки на різні ялинки дістав! Завтра, до речі, й почнеш.

— О котрій! — спитав Сергій без особливого ентузіазму.

— О четвертій. А що, ти чимось зайнятий!

— Завтра не зможу. О шістнадцятій двадцять по четвертій програмі сьома серія.

— Це так важливо!

— Звичайно! Навіщо ж я шість попередніх переглянув!

— Ну добре, а післязавтра до Палацу спорту о дванадцятій ти зможеш піти! Сподіваюсь, серій не буде!

— Серій не буде, будуть мультики.

— Ах, мультики! У тебе що, усі дні розписані! З ранку до вечора телевізор! Починаємо з «Ранкової пошти» і кінчаємо «Для тих, хто не спить».

— «Для тих, хто не спить» по радіо передають.

— Не має значення! — почав нервувати батько. — Ну, а хоч для чудової ялинки в Будинку піонерів ти знайдеш час урешті-решт!

— Нащо туди йти, якщо її по телевізору транслюватимуть!

На цей аргумент сина батько не знайшов, що сказати. Він скинув піджак і сів поруч із сином дивитися хокей.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

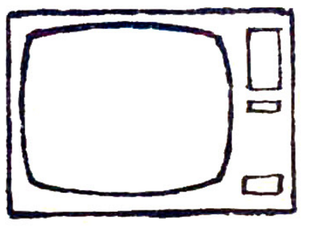

Перчанський ВІСНИК

Безцінна газета журналу «Перець» ● № 2 (000002).

Готуючись до свят

Передноворічний репортаж

Напевно, немає такої сім'ї, де б заздалегідь не обговорювався план новорічного вечора, де б не складався своєрідний сценарій майбутнього новорічного свята. І обов'язково усі прагнуть підготувати якусь оригінальну програму, придумати щось цікаве, незвичайне.

Ось, наприклад, жителі двох шістнадцятиквартирних будинків у селі Бодаква Лохвицького району на Полтавщині вирішили зустрічати Новий рік при свічках. Оскільки електрики ще не підключено і ніякої гарантії, що підключать світло до свят, немає. А потім, свічки створюють затишок і ховають огріхи будівельників Лохвицького БУ № 18 — плями на стінах і стелі, патьоки від дощової й талої води, що тече з дірявого даху на верхній, а з верхнього — аж на нижній поверхи.

Якщо й газ не встигнуть підключити (кажуть, бракує якихось двох трубок), то жителі будинку дружно запалять керогази або примуси, що теж доповнить неповторний святковий антураж.

Ну, а якщо новосельці під час зустрічі Нового року мерзнутимуть, то обов'язково згадають гарячі запевнення будівельників: найближчим часом виправити недоробки. І це зігріватиме їм душу.

М. КУКІЙ.

Замість фейлетону

НЕ ТІ ВИМІРИ

Дослідники фейлетонного жанру, аналізуючи його дещо специфічну термінологію, неодмінно дійдуть висновку, що найпопулярнішим, найулюбленішим словом у фейлетоністів є слово «совість». Воно варіюється в різноманітних словосполученнях, виноситься в іскрометні заголовки і завершальним акордом вінчає сакраментально-запитальну фразу приблизно такої конструкції: «А чи є у товариша Петленка совість?!»

А товариш Петленко, не кліпнувши прозоро-безневинними очима, відповідає на це риторичне запитання стверджувально. Мовляв, є в нього совість, і притому стільки, що й на фейлетоніста з лишком вистачить. Бо товариш Петленко про совість має своє, особисте уявлення, зі своїми, особистими мірками підходить до цього поняття. Адже ніде і ніколи не визначалися параметри совісті, в жодній інструкції не сказано, як її міряти — на міліметри чи на міліграми.

Інша річ — віники. Тут усе просто: відомо, що з певної кількості сорго можна зв'язати певну кількість віників, а зв'язавши — продати за певну ціну.

Саме так і вирішили зробити жителі села Стецівки Чигиринського району Черкаської області Г. Запорожець, В. Орлов, М. Масюк та інші, коли дізналися, що в селі Андрусівці Світловодського району на Кіровоградщині запрошують усіх бажаючих заготовляти віники. Здали вони їх за накладною номер 312 якраз напередодні Нового року. Тільки не цього, а 1984-го. З радістю прийняли в заготконторі товар, а як дійшла справа до розрахунку, показали прибулим велику дулю: «Грошей немає!» І два роки вперто повторюють цю фразу.

Ось і житель села Локнисте Менського району Чернігівської області М. Лебідь теж повірив слову заготівельників. Тим більше, що слово було друковане. В райгазеті він прочитав об'яву про те, що на того, хто здасть місцевій заготконторі райспоживспілки більше двохсот кілограмів м'яса, очікує премія. Зрадів він і здав більше двохсот кілограмів. Це було ще в листопаді минулого року. А тієї премії й досі чекає, бідолаха! Як чекає комбікорму від заготконтори Черкаської райспоживспілки житель села Хоцьки Переяслав-Хмельницького району на Київщині В. Коровка. Повіривши гаслу «Ви нам — м'ясо, ми вам — комбікорм», він привіз сюди за 70 кілометрів свою корову, привіз ще на початку року, та обіцяного комбікорму й досі одержати не може...

От і виходить: видурені віники рахуються на штуки, невиплачена премія вимірюється карбованцями, невиданий комбікорм — на кілограми. А відсутня совість? Де ті виміри, за якими можна було б діагнозувати повну або часткову відсутність совісті?

Якщо на наш заклик люб'язно не відгукнуться, скажімо, фахівці з Палати мір і ваги, то, може, хоч інші компетентні товариші знайдуть час поміркувати над цим питанням?

Я. ЗАХЕКАНИЙ.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

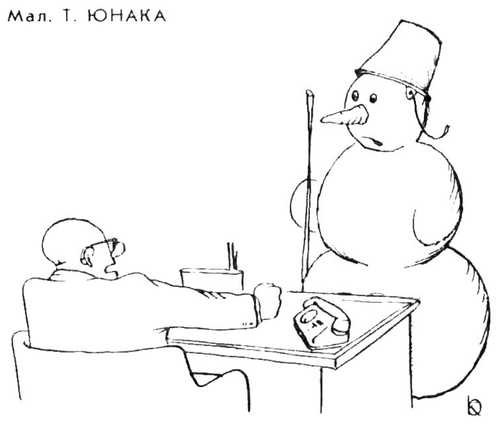

Мал. Т. ЮНАКА

— У відпустку підете літом!

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

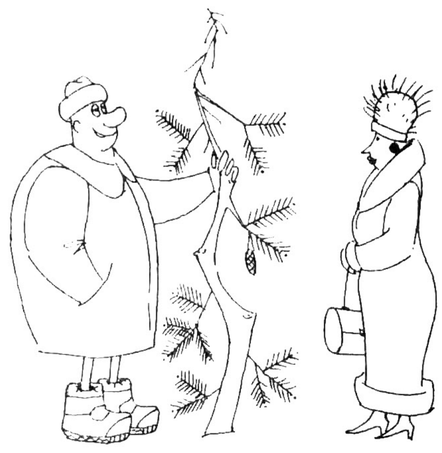

— Та бери — дома вона вирівняється!

У першому номері «Перчанського вісника» було надруковано початок пригодницької повісті «Золотий Оріон». Читачі активно відгукнулися на пропозицію продовжити її. Редколегія три дні і три ночі знайомилась з численними варіантами продовження і нарешті зупинилась на варіанті, що його запропонував майор запасу П. Станіславський.

(Сатирично-гумористичний детектив)

(Продовження).

Альфонс Висівчук, закрійник напрочуд популярного серед жителів вулиці Перекопаної ательє «Модерний шліц», вийшов на ганок і з шумом втягнув у себе повітря.

Пахло кавою по-бердичівському і приправою «Кетчуп».

Висівчук блискавично проаналізував ситуацію і заспокоївся. Пахощі долинали з глибоких рівчаків обабіч вулиці, що їх настирливо копала ремонтно-шляхова служба, маючи надію натрапити на слід засипаного в кінці 50-х років бульдозера, який вищі інстанції ніяк не хотіли списувати з балансу. Або ж — з кооперативної квартири буфетниці кафетерію «Оріон» Жанни Бобовик, що мала прізвисько «Каклєта».

«Дивно,— подумав Висівчук,— безліч разів бував у «Оріоні», але ніколи не чув таких божественних пахощів...»

Він глипнув на чорний «дипломат» біля своїх ніг, у який для ваги поклав дві чавунні праски, перевів погляд на свою ліву руку — і тривожна зморшка перерізала його низьке чоло.

«Дивно»,— ще раз спалахнуло у його голові. Потім підніс годинника до вуха, переконався, що той не зупинився, й підозріло зиркнув на чолов'ягу у брудно-зеленій ватянці, який стояв під наполовину висохлим дахом навпроти ательє, спираючись обома руками на держак новенької лопати.

«Невже операція «Оріон» зривається?»

Приблизно така ж думка відвідала в цю мить і лейтенанта Козуба, який, вдало замаскувавшись під рядового працівника шляхової служби, вів спостереження за Висівчуком від дуба.

За даними, переданими йому майором Ситорчуком, підстаркуватий закрійник був малозначущою ланкою у злочинній зграї, діяльності якої слід було класти край. Прийняти «щось», передати це «щось» кому треба — ось чим заробляв Висівчук на безтурботне життя завсідника «Оріону». За тими ж даними, сьогодні до Висівчука мав завітати гість. Що він принесе і куди помандрує закрійник після зустрічі — це і мусив з'ясувати Козуб.

Лейтенант переступив з ноги на ногу — через недогляд колег із відділу матеріального забезпечення операцій йому дістались два ліві чоботи — і знехотя увігнав лезо лопати в тверду, як бетон, землю.

У закрійника не повинно з'явитися навіть тіні підозри...

Тим часом Висівчук кинув погляд у кінець вулиці і насторожився: відчайдушно перестрибуючи через купи землі та заіржавілого залізяччя, в бік ательє прямував спортивного вигляду молодик у сірій фланелевій сорочці в крупну клітину і темно-синіх штанях виробництва однієї з ворошиловградських швейних фабрик. В правій руці молодика теліпався чорний «дипломат».

Козуб також вгледів незнайомця.

Він рвонувся рукою до кишені, але висмикнути пістолет не встиг: четвертий гудзик знизу на його ватянці тоненько пискнув, і з нього почувся стривожений голос майора Ситорчука:

— Петю! Забирай лопату і мерщій в управління!

(І далі пишіть самі).

Роздуми над цифрами

І ТЕПЕР—ЖОДНОЇ СКАРГИ

Кінець року — це, перш за все, підсумки і порівняння. Отож і комунальники міста Ровеньки на Ворошиловградщині підсумовували і порівнювали кількість скарг від мешканців на їхню роботу. І дійшли досить несподіваного висновку: скарг цього року значно менше, ніж минулого.

Цей уже сам по собі приємний факт заслуговує на глибокий і ретельний аналіз, який і було зроблено. А з аналізу цього випливає дивовижна закономірність: там, де відсутній привід для скарг, там і самих скарг немає.

На що, приміром, найбільше скаржаться мешканці? Найбільше обурення викликала в них баня. Одна на все місто з населенням близько дев'яноста тисяч, вона здавалася їм незатишною, тісною, допотопною.

— Це ганьба для нашого міста! — писалося в численних скаргах. — Невже ми на кращу не заслуговуємо?!

— Не подобається — ми її зовсім закриємо,— прийняли мудре рішення комунальники.

І минулого року закрили баню на ремонт. Скільки той ремонт триватиме, ніхто не знає. Зате відомо, що скарги на погану роботу бані припинилися. Бо якщо немає самої бані, то, природно, нема чого в її роботі й критикувати.

Зате тепер мешканці міста засипають скаргами торговельників: мовляв, чому в магазинах нашого міста не продають ночов або мисок, щоб можна було хоч удома помитися? Але це вже, як той казав, парафія не комунальників, і подібні проблеми їх не обходять.

В. КУЦЕНІС.

ЗАПРОШЕННЯ

НОВЕЛА

Про гостинність киян я чув багато. Та недаремно кажуть, що ліпше раз переконатися, ніж багато разів почути.

Ось він — красень Київ! Таксі хутко домчало за вказаною адресою, яку повідомив мені рідний брат, запрошуючи на новорічне свято. Заходжу до квартири. І що бачу? Людей — багато, знайомого обличчя — жодного.

— Ви до кого?

— До брата.

— До якого брата?

— До свого!

— Здається, ви щось наплутали...

— Як так наплутав? Ось лист із запрошенням на свято. А в ньому — адреса...

— А вулиця яка?

— Парникова...

— Голубе, та в Києві кілька Парникових вулиць! А ще є три Озерні і три Горького, дві Радгоспні і дві Петровського. А що вже з нумерацією будинків наплутано — страх казати...

— Доведеться звернутися до «Міськдовідки»,— кажу я.

— А раптом вам знову дадуть нашу адресу?

— Але чому?! — нервую.

— А тому, що вулиці з назвами-дублями перейменовані, про що є відповідні рішення в міськраді. Та от біда: одне на папері, а зовсім інше у комунальній сфері. Назви-дублі у різних районах міста і досі не додумалися з будинків познімати. Які ж назви справжні, питаєте? Самі здогадайтеся.

— Так я і на зустріч Нового року можу запізнитися,— захвилювався я.

— А ви залишайтеся зустрічати з нами,— гостинно запросив господар.

Ні, що не кажіть, а кияни таки справді гостинні люди.

Л. СУХОРУКОВ,
житель Гусь-Хрустального.

Пригода

Спростоване АЛІБІ

Сержант Пильненький вдивлявся в підозріле обличчя неголеного суб'єкта, намагаючись перебороти власну упередженість. Він з досвіду знав, що навіть у непроглядній душі запеклого рецидивіста можна при дуже великому бажанні розгледіти паростки порядності.

— Отже, кажете, не грабували минулої суботи пивного кіоска на автобусній станції? — майже по-дружньому запитав сержант.

— Не грабував,— проскрипів неголений.

— Може, скажете, і в неділю не цупили грошей у приймальника склопосуду?

— Скажу,— примружив ліве око суб'єкт.

— Ну що ж, припустимо, я вам повірив,— вдався до свого улюбленого прийому Пильненький. — Тоді попрошу якомога докладніше розповісти: де ви були минулої суботи та неділі й чим займалися?

Неголений довго мовчав — обмізковував відповідь. І хоч обличчя його залишалось незворушним, сержант знав, що просякнутий алкоголем мозок титанічно працює. Нарешті неголений заговорив.

— Минулої суботи я їздив до дядька в село Голдовичі Жидачівського району Львівської області. В суботу провів день у бібліотеці, а ввечері дивився кіно. У неділю до клубу ходив на танці...

Сержант впевнено зняв телефонну трубку і попросив міжміську терміново з'єднати його з абонентом на Львівщині.

За кілька хвилин переговоривши з колегою, він з обуренням промовив:

— Брешете ви все, громадянине! У селі Голдовичі вже давно ні сам клуб, ні бібліотека в клубі не працюють. Навіть замок, що висить на його дверях, заіржавів. А молодь їздить по суботах та неділях танцювати й кіно дивитися в інші села, туди, де краще дбають про дозвілля сільських трудівників...

— Дайте сигарету,— прохрипів неголений, приголомшений невідпорною логікою кмітливого сержанта.

В. СУНИЦЯ.

Кросворд з підказкою.

Впишіть у клітинки прізвища відомих і дуже відомих сатириків.

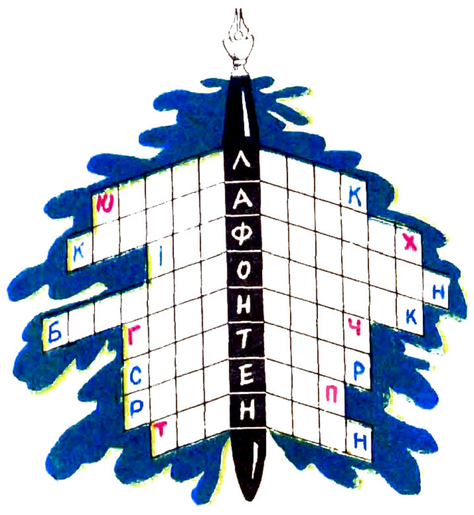

Відповіді на кросворд, надрукований у № 1.

По вертикалі: 1. Хабар.
По горизонталі: 2. Ковбаса.
По діагоналі: 1. Хмара. 2. Комар.

ГОЛОВНЕ— ЗДОРОВ'Я

Дбати про здоров'я людини — хіба це обов'язок лише медиків? І де написано, що всі інші мають стояти осторонь цієї всенародної справи? Де сказано, що тільки медики мусять до хрипоти закликати лінивих і малорухливих робити фіззарядку, бігати підтюпцем і взагалі побільше рухатися.

А тим часом заклики медиків лишаються голосом волаючого в пустелі. Од їхніх настирних порад відмахуються, як від батьківських нотацій, а на розумні рекомендації просто не звертають уваги.

Природно, що тут потрібні рішучіші заходи і ширше коло зацікавлених. У цьому смислі заслуговує схвалення і всілякої підтримки почин тих працівників Івано-Франківської міськради, що олікуються комунальним транспортом. Вони вирішили примусити цілу групу робітників і службовців СБУ «Прикарпатспецбуду» та ще кількох підприємств, розташованих поруч, кожного ранку ходити пішки зайвих 400 метрів. Причому не просто ходити, а активно, енергійно пересуватися по дорозі, маневруючи, аби не потрапити під колеса транспорту.

Для цього знадобилося лише перенести на відповідну кількість метрів зупинку автобусів №№ 13, 15, 17, а також тролейбусів №№ 2 і 3, не зважаючи на те, що на новій зупинці навіть тротуару немає.

Звичайно, це пасажирам дуже незручно, зате дуже корисно для здоров'я

О. ПЕТРЕНКО.

Редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

«Золоті крашанки» ворогів миру

От і проводжаємо рік 1986-й. Рік, який входить в історію під почесним іменем — Міжнародний рік миру.

Це його ім'я багато говорить людським серцям. Зокрема — нашим серцям. Ми ж бо й державність нашу починали зі слова «мир», із того історичного ленінського «Декрету про мир», який докорінно змінив усі попередні уявлення про дух та букву зовнішньої політики, про взаємини між державами й народами.

Відтоді, з того листопада року 1917-го, прагнули й прагнемо ми, щоб кожен рік був Роком миру, робили й робимо все для цього.

Але є ще у світі досить впливові сили, які з усіх чотирьох упираються, є різних калібрів та рангів діячі, яких при самому слові «мир» кидає у дрижаки.

Один із їхніх учених адвокатів, колишній громадянин США, а тепер — ФРН, такий собі Уільям Шламм у припадку одвертості пояснив це одкритим текстом. «Комунізм,— визнав він,— прагне миру, бо торжествує в умовах миру. Захід, якщо він хоче вижити, повинен бути сповнений рішучості вести війни...»

На повну відвертість (чого від нього й марно було б сподіватися) Шламма все-таки не вистачило: тут би замість отого «Заходу» доречнішим був би «капіталізм», а ще точніше — «імперіалізм».

Та, врешті, й так ясно.

Отож, тільки-но на 40-й сесії Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй прозвучала пропозиція про Рік миру, як заметушилися всі ті, хто отой Захід, що «повинен бути сповнений рішучості вести війни», представляє. І першим, найвойовничішим серед них був В. Уолтерс, колишній генерал-розвідник із ЦРУ, який із високого благословення перевернувся з розвідника на дипломата, постійного представника Сполучених Штатів при ООН. До чого тільки він не вдавався, аби порішити цю пропозицію! А коли всі без винятку позаблокові країни — понад 100 держав! — підтримали її, новоспечений американський дипломат перейшов на мову базарних перекупок — назвав представників тих понад 100 держав... «отарою баранів, які потребують доброго батога»!

Що ж, це стара звичка Вашінгтона — розмовляти отак із навколишнім світом, якщо той не хоче танцювати під вашінгтонську дудку.

Та нічого в того Уолтерса не витанцювалося — Генеральна Асамблея таки прийняла це рішення. І тоді у Вашінгтоні швиденько та звично витягли із свого театрального реквізиту підфарбовану маску завзятих миролюбців...

Оглядаючись на прожитий рік, ми можемо з чистою совістю сказати, що не погрішили проти своїх переконань, проти народів, волею яких той рік був проголошений Роком миру,— почали і прожили його так, як належить. Уже 15 січня на весь світ пролунали наші миролюбні пропозиції, була проголошена програма повної ліквідації ядерної зброї в світі протягом найближчих 15 років. Ми давали людству в руки нитку Аріадни, яка могла вивести його з лабіринту, утвореного завалами ядерної зброї, що накопичувалася сорок років.

Ну, а як же ті «миролюбці»? А вони відсалютували Рокові миру черговим ядерним вибухом у Неваді.

І отак — протягом усього року. На XXVII з'їзді нашої партії ми виклали програму створення всеосяжної системи міжнародної безпеки, а у відповідь — черговий вибух у Неваді; ми проголосили продовження мораторію на ядерні випробування до 1 січня 1987 року, а у відповідь — знову вибух у Неваді.

На нашому ядерному полігоні панувала тиша — нашу вірність ідеї, яку символізував собою Рік миру, ми підтверджували не тільки словом, а й ділом.

Щодо слів, то не бракувало їх і за океаном. Глава вашінгтонської адміністрації навіть виголосив у місті Гласборо, що в штаті Нью-Джерсі, промову, в якій засвідчувалася гаряча прихильність до повного ядерного роззброєння. Називалася вона досить пишно — «Есе про мир». Але звучала під акомпанемент вибухів у Неваді. Та й взагалі всі ті гарні слова про любов до миру досить мирненько вживаються собі там із такими, скажімо, «філософськими одкровеннями», як: «Сила — ось найкращий аргумент у зовнішній політиці», або: «Підготовка до війни — це найефективніший і найкращий засіб збереження миру». Слова уболівання про мир підсовуються, як фундамент, і під так звану «стратегічну оборонну ініціативу» — СОІ, відому ще й під неофіційною, але точнішою назвою — програма «зоряних воєн».

Але вряди-годи дехто, дивись, і прохоплюється про те, що у Вашінгтоні воліли б тримати за пеленою словесного туману. От і міністр оборони США К. Уайнбергер, про якого кажуть, що він є «більшим Рейганом, ніж сам президент», вибовкав потаємну мрію: мовляв, якщо США реалізують СОІ, то можуть знову стати монополістами новітньої зброї, як у ті часи, коли тільки вони володіли атомною бомбою...

Та от настала осінь року 1986-го, і перед людством одкрилися нові обрії, нові надії на мир: Рейк'явік, радянсько-американська зустріч на найвищому рівні! І ми перед усім світом засвідчили, що готові багато зробити, аби ці надії справдилися. І Рік миру, якби це в Рейк'явіку тільки од нас залежало, міг би закінчитися оптимістичним акордом, стати прологом подальших спокійних, мирних років.

Цього, на жаль, не сталося: людські надії на спокійне життя наткнулися на СОІ.

Щоб якось пояснити це, у Вашінгтоні вдалися до словесних викрутасів, намагаючись усе звалити з хворої голови на здорову.

А між тим, усе пояснюється просто. Для цього досить згадати хоча б і слова містера Еделмана, директора агентства по контролю за роззброєннями і озброєнню. Він бо ж сказав, що СОІ — це «курка, яка несе золоті яйця». І пояснив, що відмовлятися від СОІ, це все одно, що різати ту курку.

На сторожі тієї «курки» стоять недремні цербери військово-промислового комплексу. Їм у першу голову треба адресувати вину за те, що людські надії не справдилися...

І все-таки не марно назвали рік 1986-й Міжнародним роком миру: він примножив лави борців за мир, людство багато чого навчилося за минулі 12 місяців, багатьом прояснилося, «хто є хто».

У новий 1987-й рік ми вступаємо із вірою, що він стане іще однією помітною віхою на шляху до Миру. Звичайно, годі сподіватися, що любителі «золотих крашанок» не будуть опиратися цьому. Не слід цієї темної сили применшувати. Але не треба й дивитися на неї, як на силу непереборну: вирішальне слово — за народами. Зокрема — й за народом американським.

Яків ВАЛАХ.

Мал. М. ЛИТВИНА

Турботи расиста Боти.

Агітуючи за СОІ, правляча верхівка США намагається «збути» цей небезпечний для миру на землі товар у привабливій упаковці. (З газет).

Мал. В. СОЛОНЬКА

Передноворічний розпродаж у пентагонівській лавці.

Новорічний Вінетрет з перцем

Мал. В. ПЕТРЕНКА

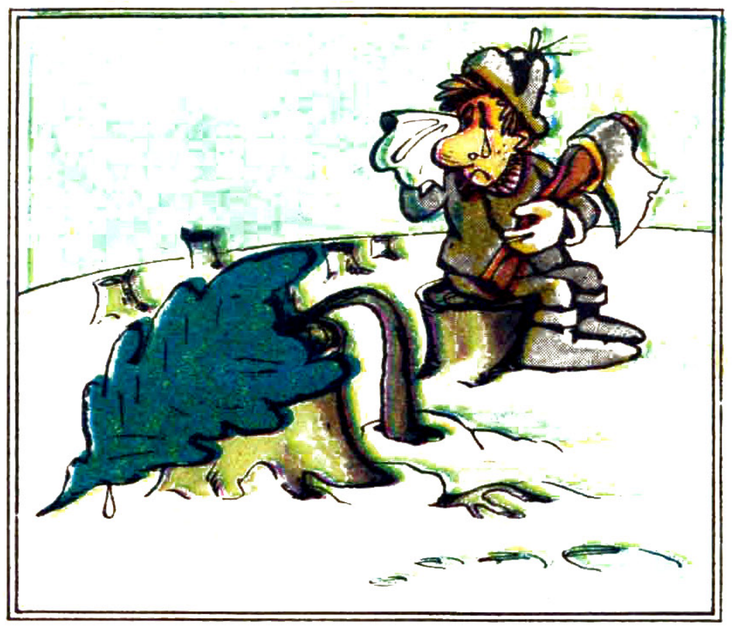

Без слів.

Мал. О. КУЗІНА

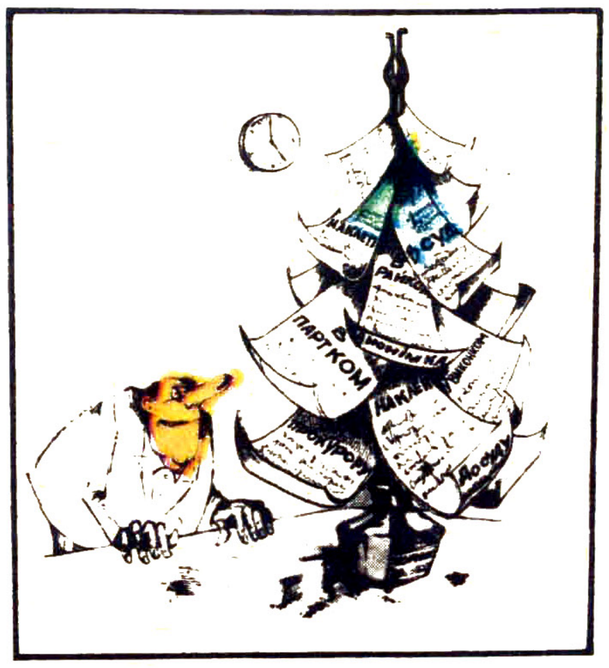

Ялинка наклепника.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

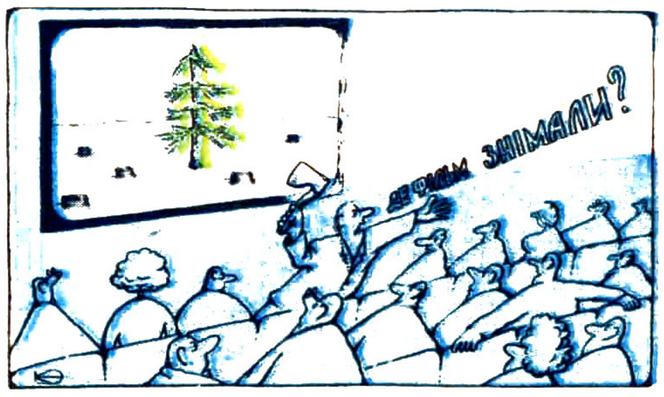

Мал. В. МУСКИ і Л. ХОДАКОВСЬКОЇ

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

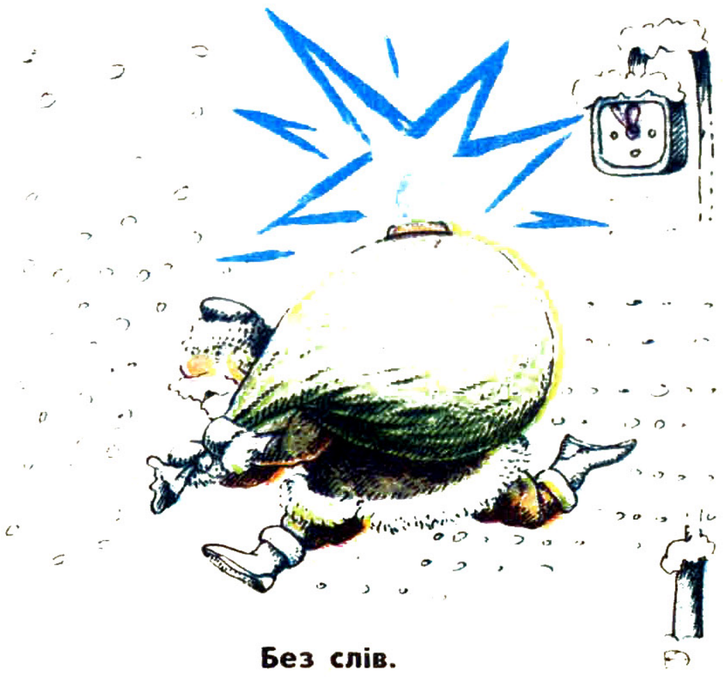

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Щось незрозуміле коїлося із скаргами трудящих, які Перець надсилав на розгляд і вжиття заходів у Миколаївський райвиконком Одеської області. Вони безслідно зникали. Принаймні, на жодну з них відповіді не надійшло. Така ж доля спіткала і численні нагадування, хоч відправлялися вони рекомендованими листами.

Підозрюючи, що природні катаклізми та різні аномалії тут ні при чім, Перець змушений був звернутися до керівництва Одеського облвиконкому з проханням з'ясувати, у чому ж справа. Перший заступник голови облвиконкому Й. Я. Січук підтвердив у своїй відповіді, що припущення Перця правильні: листи не зникали, а осідали в шухлядах відповідальних працівників райвиконкому.

За безконтрольність і безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків завідуюча загальним відділом райвиконкому Т. П. Чайка з посади звільнена. За порушення терміну розгляду заяв і скарг трудящих заступнику голови виконкому М. О. Березницькому оголошено догану.

У Миколаївку командировано працівників апарату облвиконкому для комплексної перевірки стану розгляду звернень громадян.

Народні усмішки

МИСЛИВЕЦЬ

Чоловік повертається з полювання й каже жінці:
— Ганко, не купуй м'яса цілий місяць!
— Чому? Вполював кабана?
— Ні, пропили всю зарплату...

В АПТЕЦІ

— Дайте мені, будь ласка, що-небудь від кашлю.
— У нас багато ліків проти кашлю. Які саме дати?
— Почекайте, ось я покахикаю, і ви самі вирішите, що давати...

ОБІЦЯНКИ

— Мишко, я обіцяв тобі велосипед, якщо ти добре вчитимешся. Які оцінки ти одержав цього тижня?
— Погані.
— Чому?
— Вчився їздити на велосипеді.

ЗАГАЛЬНА УВАГА

— У нашій конторі вже другий день усі чоловіки безперервно дивляться тільки у мій бік.
— Чому?
— Бо учора я пересіла за письмовий стіл, над яким висить годинник...

Повідомив Л. РЕЗНИЦЬКИЙ.

м. Харків.

БАТЬКІВСЬКА АРИФМЕТИКА

— Ваш син навчається в інституті на першому чи на третьому курсі?
— Мабуть, на третьому, бо харчів бере з дому втричі більше, ніж брав спочатку.

Повідомив В. ГОДЗЬ.

с. Никанорівка
Чутівського району
Полтавської області.

ДИТЯЧА ЛОГІКА

— Тату! А хто такі оті «несуни»? — питає у батька малий Юрко.
— А то, синку, такі люди, що несуть додому з роботи все, що їм потрапляє під руки.
— А ті, що везуть машинами, хто вони? Везуни?!

Повідомив С. КЛИМЕНКО.

м. Балта
Одеської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Розумієте, дідусю, ваш кожух десь загубився...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ваш звіт ми включили до новорічного концерту!..

Мал. В. ШИРЯЄВА

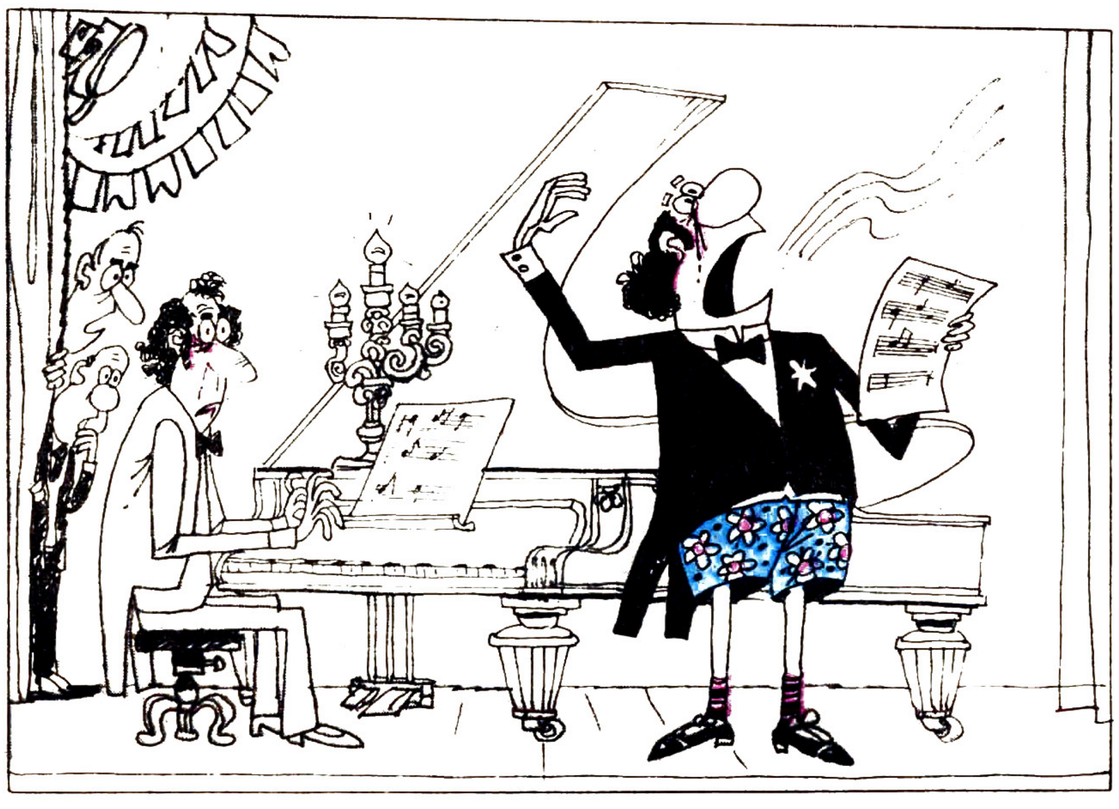

— У Семена Семеновича це вже двадцятий за сьогодні концерт! Мабуть, не встиг переодягтися!..

СПЕЦИФІЧНІ ЗАХОДИ

Валентина Михайлівна Бурдун, директор березанського радгоспу «Світанок», суворо звівши брови, читала доповідну інженера з техніки безпеки В. С. Ковальчука.

— Чортійщо робиться,— нарешті вимовила вона.

На фермі, про яку йшлося в доповідній, і справді робилося чортійщо. Гній з-під корів не вивозився у спеціально відведені місця, а викидався тут же, поблизу, край дороги. Можна сказати, просто під вікнами місцевих жителів, що так невдало обрали собі сусідство. Про те, що це суперечить усяким санітарним нормам, годі й говорити.

У своєму твердженні про те, що режим роботи на вищезгаданій фермі, у зв'язку з переведенням її на відгодівлю телят, нібито змінився, директор радгоспу, скажемо прямо, не зовсім об'єктивна. Є ряд підтверджень того, що корів там як доїли, так і доять, як зі світанку до пізньої ночі там працювали, так і працюють.

Це по-перше.

По-друге, навіть якщо з'явилась така щаслива й економічно виправдана можливість — скоротити одну робітницю, то, м'яко кажучи, дещо дивує, чому вибір упав саме на Ж. О. Ковальчук. Тим більше, що буквально на п'ятий день після цього захворіла одна з двох залишених працівниць — пенсіонерка Г. П. Івасенко, і на її місце тут же було прийнято одну з робітниць рільничої бригади. Зверніть увагу — Ж. О. Ковальчук, яка до цього тут працювала, не запропонували, хоча б тимчасово, на період хвороби пенсіонерки, повернутись на ферму. Її, що вже вважала себе звільненою за скороченням, згодом чекав інший сюрприз: наказом по радгоспу від 1 квітня цього року Жанну Олексіївну ще раз звільнили — цього разу «за прогули без поважних причин»...

А якщо додати до цього, що ферма — неблагополучна на туберкульоз, то це вже взагалі не лізло ні в які ворота. Треба було вживати рішучих заходів. І Валентина Михайлівна вжила. Вона тут же підготувала наказ отакого змісту:

«У зв'язку з переведенням МТФ радгоспу на відгодівлю молодняка ВРХ, змінився режим роботи працівників ферми.

На санпропускнику відпала необхідність чергувати 3-м чоловікам з 5-00 до 23-00, оскільки робочий день ферми починається о 7-00 і закінчується о 20-00.

Створились умови для виконання того ж обсягу роботи меншою кількістю робітників. На підставі вище викладеного —

НАКАЗУЮ...»

Далі дозволимо собі пропустити два абзаци, де обгрунтовується неможливість скоротити робітниць Р. П. Федорчук та Г. П. Івасенко: одна має довідку на легку працю за станом здоров'я, а друга — великий стаж роботи. Отже — переходимо знов до прямого цитування наказу:

«Запропонувати тов. Ковальчук Жанні Олексіївні іншу роботу, а саме — робітниці рослинницької бригади...»

Підписавши наказ, Валентина Михайлівна цим не обмежилась, а особисто відвідала ферму і сказала Ж. О. Ковальчук:

— Вашу посаду скорочено. Завтра можете на роботу не виходити.

Жанна Олексіївна й не вийшла.

Зрозуміло? Не дуже. Отож вдамося до коментарів.

І все ж читача, гадаємо, цікавить: а яке все це має відношення до антисанітарії на фермі й навколо неї?

Найбезпосередніше. Прочитавши доповідну інженера з техніки безпеки В. С. Ковальчука, яку він, після кількох безуспішних петицій на адресу дирекції радгоспу, цього разу подав у вищу інстанцію, Валентина Михайлівна Бурдун спалахнула благородним гнівом і повела боротьбу — але не проти антисанітарії, а проти самого В. С. Ковальчука. Точніше, проти його дружини, яка, на думку директриси, являла собою менш захищений об'єкт для атаки...

Ось уже кілька місяців Жанна Олексіївна сидить без роботи. Тепер сигналізувати про недоліки ніхто не наважується: Валентина Михайлівна, як показало життя, на критику реагує напрочуд оперативно і своєрідно...

А. ЖИТНИК,
В. ШУКАЙЛО.

Чи знаєте ви, що...

...після тривалих вагань керівники Білопільського міськкомунгоспу (Сумська область) нарешті вирішили осушити річку Крига, яка протікає містом. Таке соломонове рішення міськкомунгоспівці прийняли тільки зара́ди того, щоб не ремонтувати через цю мальовничу річку містка, який розвалився ще два роки тому.

...марш «Прощання слов'янки» став фірмовою музикою Новоград-Волинського радіотелеательє, що на Житомирщині. І недарма! Під цей символічний музичний супровід клієнти надовго прощаються зі своєю радіотелеапаратурою. Так, правління колгоспу «Правда» вже четвертий місяць чекає з ремонту «Вегу-323». І добре, якщо колгоспники попрощалися з нею не назавжди.

...останнім часом спосіб існування частини жителів дев'ятиповерхового будинку № 5-а, що по вулиці Героїв Сталінграда у місті Чернівці, дуже нагадує життя справжніх горців: власники осель верхніх поверхів усе рідше спускаються вниз. А все тому, що ліфти у цьому будинку не працюють місяцями.

ПЕРЧЕНЯ

Володимир ЧУБЕНКО

ЯК ПЕСИК ГОВОРИВ

— В мене,— хвалиться Олесик,—
Говорить уміє песик!..
Гмикнув Костик: — Ну й дивак!
Пес — говорить?!.Чи ж не так!..
Та було б то диво з див,
Якби він заговорив!
А Олесь: — Я й сам не знав...
Та Сірко ворон ганяв,
Я гукнув йому з подвір'я:
— Ти кого там ловиш, Сірий?..
Він оглянувсь і сказав:
— Гав!..

ЯК МИ ПРИРОДУ ЗАХИЩАЛИ

Бродить у ліску коза
І дерева обгриза.
Об'їда кору вона
Та ще й мекає:
— Сма-ачна-а!..
Я кричу:
— Хлоп'ята!
Провчимо рогату?..
Захистімо рідний ліс
Від таких шкідливих кіз!.. —
Щоб прогнать оту козу,
Стали ми ламать лозу...
Ми природу захищали
Так, що аж гілки тріщали!

Та чомусь мій дід Панас
Лаяв не козу, а нас!

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

У пароплава на борту
Я висну в будь-яку погоду,
А тільки з'явимось в порту,
Я першим кидаюсь у воду.

(Якір).

Майстер цей з'явився рано.
На даху помудрував —
І без цегли, і без крана
Дім собі побудував.

(Деревка).

Ігор СІЧОВИК.

ПЕРЕПОЛОХ

Вже давно прийшла зима,
Снігу ж досі ще нема.
Через те Мороз сердитий:
Важко дідові ходити,
Килим білий діду треба...
Ні сніжинки тобі з неба.

Зайчик зляканий побіг:
— У зими скінчився сніг!
Замість снігу нині вату
Будем всі ми купувати!

Затріщали дві сороки:
— Хоч ми зовсім не пророки,
Але сніг вже завтра буде,
Всі про це говорять люди —
Їм сказало радіо.
А чи звістці раді ви?

Зайчик вистрибом побіг:
Випав білий-білий сніг.

Василь СЛАПЧУК.

НОВОРІЧНА ІСТОРІЯ (пригода друга)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Бруже Перче!

Якщо ти непомітно заглянеш до кабінету директора Збаразької музичної школи А. Г. Ткаченка і почуєш з його уст не звичні для подібного закладу музичні терміни — різні там «форте», «піаніссімо», «анданте», а щось на зразок «від чотирьохсот шістдесяти семи відняти сто сорок — буде...» — не подумай, що сплутав адресу і потрапив у загальноосвітню школу з математичним ухилом. Займатися далекими від музики математичними вправами змусили директора обставини.

У 1984 році Збаразька ремонтно-будівельна дільниця облкомунгоспу взялася довести до пуття приміщення колишньої поліклініки, передане під музичну школу. Для повного ажуру бракувало паркету. Директор школи роздобув 14 кубометрів дубової паркетної фрези, передав її рембуддільниці, а та переправила фрезу по своїх відомчих каналах в облрембудтрест, щоб з неї виготовили паркет.

Паркет виготовили. Проте третину його забрали, мотивуючи це тим, що, мовляв, за інструкцією із сторонніх організацій 30 процентів готової продукції вираховується за роботу.

Але питається, з якого це часу рембуддільниця стала для свого ж тресту сторонньою організацією? Відповісти на це запитання ніхто не хоче. Повертати паркет — також. А його якраз не вистачає, щоб закінчити концертний зал.

От і клацає директор музичної школи на рахівниці, підраховує, пише листи в облкомунгосп. А звідти — ні з губи пари, ні з носа вітру. Отакий виходить концерт.

С. СИСКО.

Тернопільська область.

Вибачай за наївне запитання: де знаходиться Київський залізничний вокзал? Таки в Києві? Гм... Ну, а все-таки, як воно буває на практиці? От повертаєшся ти з відрядження, провідниця оголошує кінцеву станцію: «Київ-Пасажирський»,— ти виходиш з вагону і опиняєшся... в Броварах... Га? Що, не буває такого? Щасливі ви люди, кияни...

А от нам доводиться тюпати до свого села по шпалах від електрички аж сім кілометрів. Хоч і називається та зупинка Трипілля-Дніпровське, проте зробили її чомусь не в самому Трипіллі, а... на околиці міста Українки. І скільки разів ми не звертали увагу залізничників на цей чудернацький факт, вони й вухом не ведуть. У вас, кажуть, залізничної каси нема, то й зупинки не буде. З цієї ж причини мчить через наше село, не зупиняючись, і дизель-поїзд на Миронівку. Отака, як бачиш, халепа. То оце сидимо й думаємо, що його діяти: чи ще раз спробувати ублагати залізничників, аби вони перенесли зупинку ближче до нашого села, чи заходжуватись переносити село ближче до зупинки? Останнє, мабуть, буде простіше.

ПАСАЖИРИ-ПІШОХОДИ.

Обухівський район на Київщині.

Знаєш, про що ми мріємо напередодні новорічного свята? Щоб у новому році ніколи не ламався наш колгоспний навантажувач-екскаватор ПЕА-0,1 виробництва Коломийського заводу сільгоспмашин.

І таке наше бажання небезпідставне. Придбав весною цього року наш колгосп «Зоря» Боровського району цей навантажувач-екскаватор. А він через кілька місяців роботи взяв та й поламався — вийшла з ладу піввісь заднього мосту. Звернулися ми тоді зі своєю бідою до Коломийського заводу. Заводчани, правда, пообіцяли допомогти. Проте зробили це дещо своєрідно. Замість того, щоб протягом десяти днів вислати потрібну нам запчастину прискореним видом транспорту, як того й вимагає інструкція по усуненню браку, вони начебто відправили піввісь малою швидкістю — багажем.

От, Перче, вже кілька місяців ми й чекаємо ту заповітну запчастину і мріємо тільки про те, щоб у нашому навантажувачі ця поламка була єдиною. Бо з такими темпами ремонту багато з тим механізмом не напрацюєш.

І. КОНОВАЛОВ,
головний інженер колгоспу «Зоря».

Харківська область.

Запрошуємо тебе на зустріч Нового року до нашого сільського клубу. Правда, його ще нема, є лише фундамент, а на фундаменті будівельний паспорт, на якому зазначено, що клуб буде здано у 1986 році.

Хоч рік і закінчується, але ми віримо в чудеса, які трапляються під Новий рік. У крайньому разі зустрінемо свято у бригадира Г. Череватенка та виконроба В. Максимця Новоукраїнської міжгосподарської пересувної механізованої колони, які керують цим будівництвом.

О. ВОВЧЕНКО
та інші жителі села.

с. Петрівка
Новоукраїнського району
Кіровоградської області.

НАШ ВЕСЕЛИЙ ВЕРНІСАЖ

Кажуть, що гумор часто будується на парадоксах. Так сталося і з Юрієм Кособукіним. Якщо інші приходили в сатиру безвусими, то Юрій навпаки — вусатим. Хоча йому було трохи більше двадцяти. Прийшов після закінчення Харківського авіаційного інституту, зрозумівши, що мужні люди потрібні не тільки в авіації. Але друкувати його у газетах і журналах почали, звичайно, не тільки за мужність.

Сьогодні Юрій — досить відомий карикатурист. Він лауреат виставок у Ленінграді, Ризі, Каунасі, а також в Югославії, Італії, Японії. На міжнародному салоні антивоєнної карикатури в Югославії, наприклад, він одержав першу премію і золоту медаль. Ну, і зрозуміло, Юрій Кособукін лауреат нашого журналу. Перед Новим роком до редакції завітав Дід Мороз. Ми тільки глянули на його торбинку і все зрозуміли: Юрій Кособукін знову на висоті. Тому негайно і запросили його на «Наш веселий вернісаж».

Автошарж.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

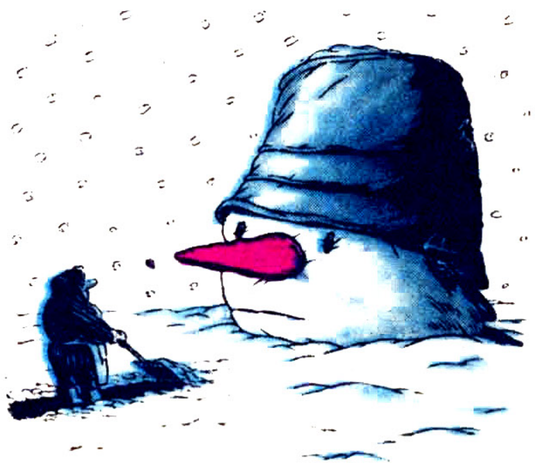

Без слів.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Пісня знайшла свого виконавця, тепер справа за слухачем!

● За власним бажанням далеко не підеш!

● І путівка в життя часто буває пільговою.

● Чи варто різати правду при свідках?

Володимир ТУРОВСЬКИЙ.

м. Львів.

● Був гарним учнем: повторив усі помилки свого вчителя.

● Слон — це те, що в процесі еволюції вийшло з мухи.

● Динозаври ввійшли в історію тому, що вимерли.

Володимир ОВЧАРЕНКО.

● Скільки потрібно видумки, щоб позбутися винахідника!

Валерій ВОРОНЦОВ.

м. Тольятті.

Мал. О. КОХАНА

ДОСТРОКОВИЙ ГНАТ

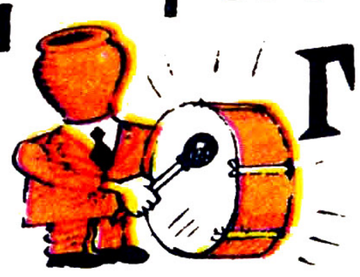

«В строк!», «Достроково!» — ці гучні слова
У нашім словнику живуть не всує.
Напруга п'ятирічок бойова
Осмислено-логічно в них пульсує.
Коли ж їх на озброєння беруть
Бездумно, безтолково, безголово,
То лозунги закличні, їхня суть
Втрачають сенс, свою першооснову.
Не чули про містечко Степове?
Про бравого тореадора слова?
Не в анекдотах — наяву живе
Гнат Бука — знаменитість містечкова.
Райцентрівські митці-жартівники,
Які не лізуть до кишень за словом,
Давно вже Гната Буку залюбки
Прозвали дружно Гнатом Достроковим.
Прозвали так, бо полюбляв цей Гнат
Почерпнуте з газет вагоме слово:
Він всі «міроприятія» підряд
Готовий був «продвинуть достроково».
Очоливши «Райторсировину»,
Гнат швидко проявив свою натуру
І в маси кинув фразу запальну:
«Зберем до строку всю макулатуру!»
Цей лозунг так довів до школярів,
Що Валі і Наталі горопашні
Переносили потай за п'ять днів
Усі книжки з бібліотек домашніх.
В райвиконком поскаржились батьки...

І Гнат, на цій не втримавшись посаді,
На другу перескочив залюбки:
Став бригадиром в садовій бригаді.
І тут, в колгоспі, задніх він не пас,
Підлеглих «озадачив» терміново:
«Чекає груш від нас робочий клас,
Зберемо ж урожай їх достроково!»
Зібрали... Гнат ходив, немов король...
Були ж ті груші ще терпкі й зелені,
Тож відвезли їх свиням, а контроль
Добряче вдарив Буку по кишені.
Без звуку він півтисячі сплатив
За те, що урожай в саду угробив,—
Й тоді ж, хоч дивувався колектив,
Хтось перевів його у виконроби.
Якраз там будували свиням баз,
І Гнат сказав своє вагоме слово:
— РАПО й правління дивляться на нас,
Збудуємо ж свинарник достроково!
Росла будівля швидко — просто страх...
Коли ж свиней загнали вже до базу,
Вночі у ньому провалився дах —
І новоселки дух спустили зразу.
Тепер дружині пише Гнат листи:
«Рубаю ліс. Звикаю поступово,
Як буду добре я себе вести,
То випустять, сказали, достроково!»

Віталій НЄМЧЕНКО.

м. Ворошиловград.

СТРАШНЕПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«...чуйний, доброзичливий, має авторитет серед товаришів. Працює інженером-експлуататором. До роботи відноситься добросовісно».

(З характеристики).
Надіслала В. ПИРІГ.

«Зобов'язати начальника цеху товариша Шевченка провести показ штучного дихання перед підлеглими з допомогою медпрацівниці заводу...

Для утримання нормальної температури на всіх участках цеху поставити ртутні градусники».

(З ухвали зборів).

«Усім телятницям другого відділку в обідню перерву роздають по два кілограми концентратів, тому вони і мають вищі надої, ніж ми».

(З виступу на зборах).
Надіслав В. ПЛЮВАКО.

«Придбати годинники ви зможете в магазині на бульварі Космонавтів, а починити їх зможете на вулиці Суркова».

(З оголошення по радіо).
Надіслав Л. БУРЧАК.

«Біловодському відділенню Держбанку на час декретної відпустки потрібен касир. АДМІНІСТРАЦІЯ».

(З об'яви).
Надіслала З. МОЛОТОК.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Губін, В. Зелінський, Р. Друкман, В. Гливенко, В. Чмирьов, Л. Телятников, В. Тамаєв, А. Помазков, В. Новиков.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 24 (1234)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.11.86. Підписано до друку 09.12.86. БФ 11911. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 304 000 прим. Зам. 05961.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1986 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ПЕРЕЦЬ
№ 24 (1234)

ГРУДЕНЬ
1986

Індекс 74393 Ціна номера 30 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Американські «яструби»:
— Знову мирні ініціативи? Заключємо!

Адміністрація США виділила 100 мільйонів доларів для підривної діяльності «контрас» проти нікарагуанського народу.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

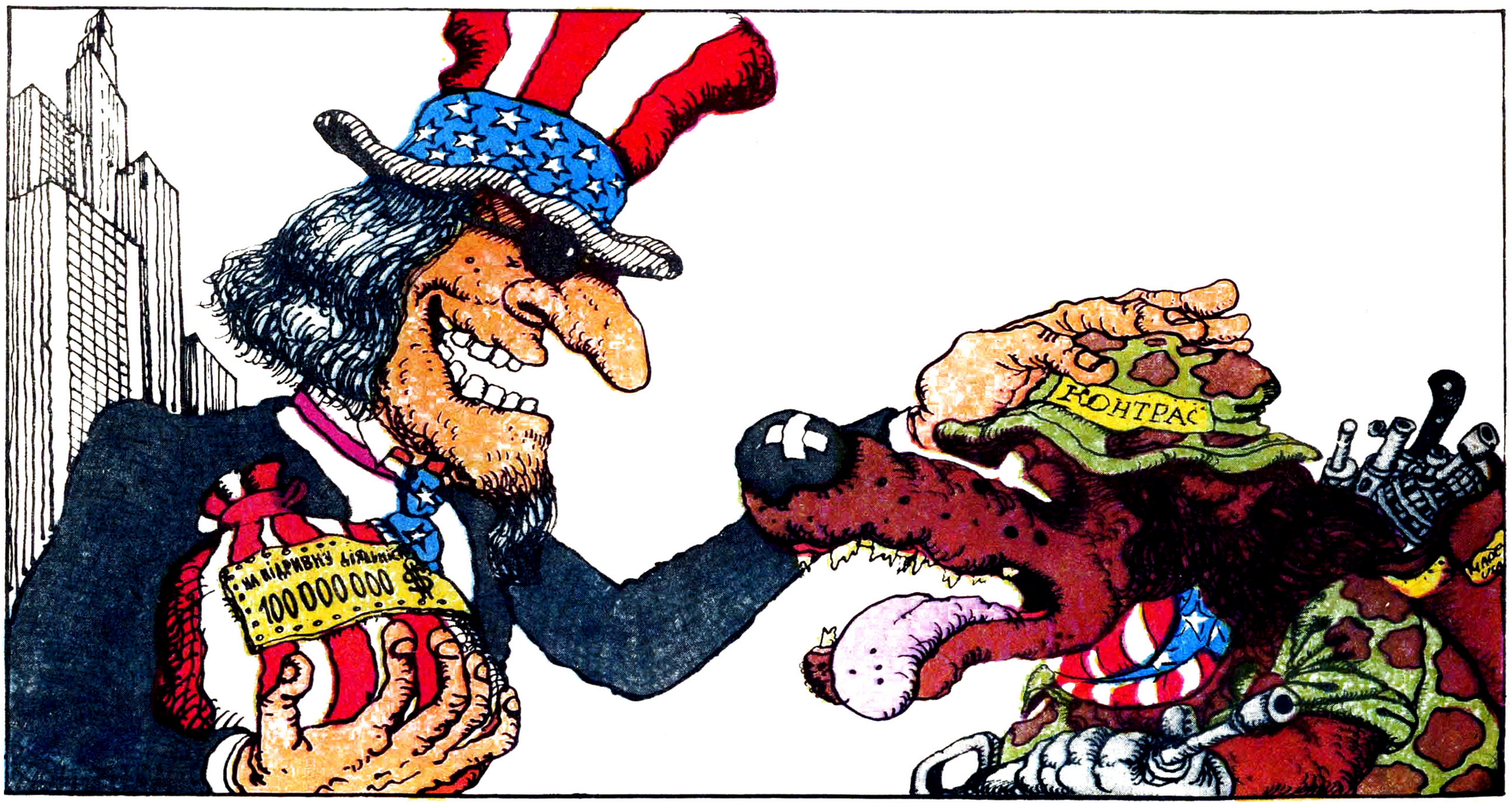

— Ну от — тепер є за що нові зуби вставити!..